

Jeroen Broks

De Kronieken van Phantasar

De waanzin

*Die "liefde"
heet.*

Reeds Verschenen:
Loni
Weniarra
The Fairy Tale
De Wraak van Yuleria
De Waanzin die “Liefde” heet

The Secrets of Dyrt (game:
<http://dyrt.sourceforge.net>)

De Kronieken van Phantasar
De waanzin die “liefde” heet
Tekst: Jeroen P. Broks
Omslag foto: Onbekende fotograaf die de foto
heeft gedoneerd aan het Publieke Domein (Public
Domain)
<http://www.burningwell.org/gallery2/v/Landscape/s/ocean/dsc04563.jpg.html>

© 2015 Jeroen P. Broks

Voor meer informatie over de kronieken van
Phantasar:
<http://www.phantasar.nl>

Wat vooraf ging:

Gedurende een millennia lang durende oorlog tussen de mensen en de Elfen werd Weniaria geboren als dochter van een Elfenmoeder en een mensenvader. Door de mensen werd ze opgeleid tot chirurgijn, maar ze moest vluchten toen men erachter kwam dat ze (half) Elf was. Ze kwam terecht bij de oude Elf Hasparon die haar tot genezer. Ze werd verliefd om Jim een jonge menselijke man die wetenschap studeerde bij professor Warton. Na weer te moeten vluchten wordt ze door de nymfomanische dievegge Jennifer en haar broer Rondomo naar een dwergenstam geleid waar ze onder de hoede kwam van de jonge Dwergenvrouw Kalandra die zich als een moeder over haar ontfermt. Vanaf hier besluit Weniaria om op te treden als “mysterieuze genezer” en in het geheim geneest zij mensen en Elfen die slachtoffer zijn van de oorlog. De koningen van de mensen pikken dit niet en lokken haar in een hinderlaag waar ze voor het oog van zowel de mensen als de Elfen door een sluipschutter wordt doodgeschoten. Haar ziel herrijst echter uit de dood en wordt de godin der genezing. Het verhaal begint als Jim de stoet die Weniarias lichaam wegdraagt ziet nakijkt.

Onrecht;

Allemaal onrecht.

Ik haat ze..... allemaal.

Ik vraag me af.... vinden ze het leuk of zo? Mij alles af te nemen wat ik heb, of te ontzeggen wat ik verlang? Hoe vaak mijn ogen al niet dichtgeslagen zijn, alleen maar omdat ik wat klein ben. Dat was al zo toen ik een jaar of vier was. En dat ging zo door toen ik groter werd.

En dan het ergste van die tijd. De jongens om mij heen kregen sjans met de meiden, en wat kreeg ik? Het buurmeisje. Kara Irana. Draai haar naam om en vul de letters goed in en je krijgt "Arrogant Recalcitrant Achterbaks Kreng". Ze kreeg altijd alles wat ze wilde. Waar haar vader het geld vandaan haalde om het zich te permitteren weet ik niet, maar ze kreeg het. En daarom brak ze keer op keer alle geluidsrecords als iemand een keer "nee" tegen haar zei. Hoe kon ik haar duidelijk maken dat ik haar vriendje niet was zonder dat ze het hele dorp bij elkaar krijste?

Krijsen, krijsen en nog eens krijsen, dat was ook echt het enige wat ze goed kon.

Mijn vader zat in de hoge raad. "Knappe koppen", die zogenaamd de boel moesten coördineren uit naam van de koning. De koning? Hah! Koning Soepkip!

Een koning zonder enige vorm van verstand. Ik zou hem het liefste verzuipen in een grote emmer stront! Hoewel, dat zou eigenlijk een belediging zijn voor die stront.

Een zwaard hanteren kon ik niet. En daarom was mijn broer, Aldarus, het lieverdje van pa. Niets kon die gast verkeerd doen in zijn ogen. Gadverdamme. En dan Aldarus mij maar vertellen wat wel en niet goed is (want dat moest hij van pa). Ja, ja, luister maar goed naar

Aldarus, hij is de beste krijger van het dorp, hij is heel plichtsgetrouw, hij kent alle monsters van Phantasar door en door, dus als je goed naar hem luistert en zijn adviezen goed opvolgt kan je niets overkomen. Ja, ik weet goed hoe pa dat keer op keer herhaalde. Als je je afvraagt waarom Aldarus soms overkomt als een omhoog gevallen halve gare, heb je hier je antwoord.

Toch, ik vond mijn passie. De wetenschap. De studies naar de grote geheimen van Phantasar. De eigenschappen van bepaalde stoffen. De kennis die alchimisten hebben over de magische eigenschappen van hun brouwsels vinden hun grondslag in de algemene wetenschap. Maar ook bepaalde kennis over planten en dieren kun je hierop terug halen. Zo'n beetje alle kennis komt hierin samen.

Wel...

Je moest mijn vader eens horen. Ik weet niet meer wat hij precies allemaal zei, maar dat maakt niet uit, zijn woorden waren toch te grof om te herhalen. Hoelang heb ik moeten zeuren om bij een professor in de leer te gaan? Mijn vader stond het niet toe. En mijn moeder? Hah, die was te zwak om met mijn vader in discussie te gaan. Jarenlang heb ik moeten zeuren. Goed misschien heeft Aldarus één ding wél goed gedaan. Hij haalde mijn vader over om toestemming te geven in de leer te gaan bij professor Warton.

Wel... Wat kan ik dan zeggen. Een gezant van de koning kreeg het op zijn heupen en zorgde ervoor dat ik mezelf bijna opblies met de gevaarlijkste bom ooit gemaakt op Phantasar.

En toen zag ik haar. Weniaria. Het mooiste meisje van de planeet. Het enige meisje op de wereld die mij leuk scheen te vinden. Haar haren waren schitterend. Haar stem was als fluweel en haar lichaam was perfect. Ik wilde haar aanraken, en

ze liet het toe. Ik herinner me nog goed, hoe we bij het meer lagen te vrijen. Het gevoel dat ik erbij kreeg was fantastisch en te zien hoe zij van mij genoot... ik kan niet beschrijven hoe dat voelde.

Eindelijk... Iemand die om mij gaf. Ze was alles wat ik me kon wensen. Lief, zacht, zorgzaam. Iemand die alles voor mij over had, en een mooi uiterlijk en... eh... goede vrijkunsten kreeg ik daar gratis bij.

Helaas heeft ze me niet gelukkig kunnen maken. Mensen gooiden ons in de bak. En dat alleen maar omdat ze een "smerige elf" was. We werden weliswaar gered, door een nymphomanische kleptomane en haar broer, een arrogante oplichter van het ergste soort.

Waarom? Waarom, moest Weniaria zonodig iedereen helpen? Waarom moest ze de slagvelden opgaan om gewonde Elfen en mensen te genezen? Ze kreeg volgelingen. Ze was de mysterieuze genezer die hoop aan de mensen moest geven. Ik wil geloven dat ze wist wat ze deed. Maar dan moet je net met koning Soepkip aan de macht zitten. De eikel. De lul. De hufter. De klootzak.

Die imbeciel stuurde gewoon een huurmoordenaar op haar af en ze ging hartstikke dood. En vervolgens werd ze voor de Elfen de Godin van de Genezing. Dat is allemaal leuk en aardig, maar ze is nu wel buiten mijn bereik. Het enige dat ik ooit had. Mijn alles. Ze is me ontnomen.

Ik wil ze laten boeten. Villen, braden, vierendelen, radbraken.

Wel, dat alles is latere zorg. Eigenlijk wil ik alleen Weniaria terug.

Maar hoe is dat mogelijk?

A

Jim stond daar, op het slagveld. Hier en daar lagen nog gewonden. Een aantal genezers waren achtergebleven om hen te verzorgen. Verder was het veld totaal verlaten. Ginder ging de stoet. De stoet die Weniaria wegdroeg. Nogmaals bekeek Jim Weniarias mandje. Een lange tijd kon hij alleen maar huilen. Na een lange tijd probeerde hij zijn tranen te drogen.

“Huilen niet erg,” klonk opeens een stem. “Jim verdrietig. Begrijpelijk. Kalandra ook verdrietig.”

Jim draaide zich om. Naast hem stond Kalandra. Een jonge vrouw. Een dwerg. Ze was klein van stuk, maar had eens stevig postuur en dat alles was geen grammetje vet.

“Kalandra?” reageerde Jim verbaasd. “Moet jij de stoet niet volgen?”

“Waarom?” vroeg Kalandra. “Zij nu Weniaria als godin eren. Niet goed. Weniaria altijd gewone meid willen zijn, geen icoon. Kalandra respect voor Weniarias daden. Maar Weniaria geen godin voor Kalandra. Voor Kalandra Weniaria goede vriendin vermoord. Kalandra verdrietig, Kalandra kwaad. Maar moordenaars gestraft.”

Jim keek nog eens om. De koningen van de twee koninkrijken Delisto en Kokonora lagen op de grond, tenminste wat er nog van hen over was, na de ‘behandeling’ die de mensen en de Elfen hen gegeven hadden.

“Kalandra niet kunnen Weniaria herdenken in tempel. Ook niet met lijk. Kalandra Weniaria herdenken hier.”

Kalandra legde haar kleine handjes op haar borst op de plek waar haar hart moest zitten. Jim wist niet wat hij hierop moest zeggen. Voor Kalandra was misschien alles zo simpel. Maar voor hem was dat niet zo. Weniaria was niet dood in de voorstelling die hij bij de dood had. Ze was alleen maar weggerukt uit haar bestaan als sterveling en tegen wil en dank het godenrijk in gegoooid. En daar was ze nu. Springlevend, maar voor eeuwig buiten zijn bereik.

“Jim beter meekomen met Kalandra terug naar Grombo,” zei Kalandra. “Hier niets meer. Laat genezers werk doen. Jim emotioneel. Kalandra kan Jim beschermen.”

Jim haalde nog eens diep adem. Kalandra had gelijk, hier kon hij niet veel meer doen. Hij volgde Kalandra, maar eigenlijk nam hij niets in zich

op. Zonder na te denken volgde hij Kalandra. Hij had geen idee hoeveel tijd er verstreken was toen hij uiteindelijk de grotten van het Dwergendorp Grombo had bereikt. Hij keek vlug rond.

Voor hem stond een meisje. Ze had lang blauw haar¹ een shirtje wat eigenlijk meer *onthulde* dan *verhulde*. Ze droeg een beige minirokje, dat zo kort was, dat alles ook *bijna* zichtbaar was. Ze keek bedroefd naar Jim. Ze omarmde hem en kustte hem op zijn wang.

“Gecondoleerd, Jim,” zei ze. “Ronnie vertelde me wat er met Weniaria is gebeurd.”

Jim keek het meisje aan. Echt gemogen had hij haar nooit. Ze was een dievegge en een dame die bekend stond om haar “lichte zeden”, en vooral dat laatste gaf hem vaak een bedreigend gevoel. Hij wist nooit of ze zo lief tegen was omdat ze hem mocht of dat ze alleen maar hoopte hem een keertje uit de kleren te krijgen. Toch, deze keer waren haar knuffel en kus zeer welkom. Ondanks haar kleren (of beter gezegd het gebrek daaraan) was van haar gezicht duidelijk te lezen dat haar condoleance gemeend was en ze was zichtbaar aangeslagen door Weniarias lot.

“Dank je, Jennifer,” zei hij toen.

Hij keek op.

Achter Jennifer stond haar broer, Rondomo. Een betrekkelijk kleine man met extreem glad achterover gekamd haar. Zijn gezicht stond al even gluisperig als altijd.

“Sterkte, jongen,” zei hij. “Hoewel ik denk dat Weniaria niet erg ontwikkeld is geweest. Alles riekt ernaar dat deze hele veldslag helemaal niet bedoeld was om de Elfen te verzwakken of uit te moorden.”

Jim fronste.

“Wat bedoel je?”

“Koning Lodewijk van Delisto was al lang niet blij met de activiteiten van “de mysterieuze genezer”, zoals Weniaria de laatste tijd bekend stond. Dat hij een verbond zou sluiten met Koning Philips van Kokonora lag voor de hand. De sluipmoordenaar moet in het geheim door hen gestationeerd zijn al enkele vecta’s voordat het gevecht aanving, wetend dat Weniaria zou komen. Ze kwam en... wel, je weet de rest.”

Jim keek boos.

“Ik heb al eerder gezegd dat koningen niet bepaald snugger zijn,” zei Rondomo. “Je hoeft nu niet bepaald ontwikkeld te zijn om te beseffen dat de mensen dit niet zouden pikken en dat dit zou leiden tot een gigantische volksopstand. Dat deze opstand zo snel zou gaan en dat van het ene op het andere moment mensen en Elfen samen zij-aan-zij tegen de koningen zouden vechten dat had ik ook niet verwacht. Die meid heeft

1 Wat op Phantasar een natuurlijke haarkleur kan zijn.

nogal wat losgemaakt. Ze is waarschijnlijk ontwikkelder dan ik dacht. Nou ja, dat moet haast wel daar ze nu voor haar daden is beloond met een plaatsje in het godenrijk, hoewel ik niet weet hoe streng de criteria daarvoor zijn.”

Jim zat op een steen. Hij was nu niet alleen verdrietig, maar ook kwaad. Eigenlijk wist hij al dat Rondomo hem niets nieuws vertelde. In feite bevestigde hij alleen maar datgene wat hijzelf ook al vermoedde.

“Heb jij eigenlijk al iets vernomen wat de mensen gaan doen nu de koningen dood zijn, Ronnie?” vroeg Jennifer.

“Dat kunnen we alleen maar afwachten, Jenny,” zei Rondomo. “Ten eerste is dit alles nog maar kort geleden gebeurd en de mensen zijn nog bezig hun eer te bewijzen aan Weniaria. Zoals ik al zei, die meid heeft wat losgemaakt, want volgens mij is het voor het eerst dat een Elfengod door de mensen geëerd wordt. Maar terzake. De mensen zullen eerst terug gaan naar hun steden en in de hoofdsteden zal dan eerst de balans opgemaakt moeten worden van de huidige situatie.”

“Kalandra hopen volgende koningen lesje geleerd en geen stommiteiten uithalen,” zei Kalandra ferm.

“Het is niet bepaald ontwikkeld om dat te hopen, Kalandra,” zei Rondomo. “Beide koningen hebben een kind, hoewel deze wat jong zijn zullen zij in principe de troon moeten bestijgen, maar in dit geval zit er voor hen een adder onder het gras, en een verdomd giftige. De kinderen zijn hoogst waarschijnlijk door koningen opgevoed die de oorlog levend willen houden. Oorlogspropaganda is dus hun opvoeding geweest en dat kan in hun beleid als koning doorkomen. De vraag is nu dus echt of men dat gaat pikken, en bovendien zal de komende dagen moeten blijken of de mensen nog wel vertrouwen hebben in hun koningshuizen. De meeste slachtoffers die door Weniaria genezen zijn komen uit Delisto dus daar zal de positie van het koningshuis het meest onzeker zijn.”

“Afwachten dus,” zei Jim.

“Dat wel,” zei Rondomo. “Maar als je mij wilt excuseren. In tijden van grote politieke aardverschuivingen kan het goed zaken doen zijn.”

“Rondomo slaatje willen slaan uit situatie?” vroeg Kalandra achterdochtig.

“Ik hoop dat je me vergeeft, Kalandra,” zei Rondomo. “Het zou uiterst laag zijn te profiteren van de dood van dat meisje, maar de zaken gaan gewoon door weet je. Zeg, Jenny, die kerel die je gisterennacht tussen je benen verwende, was dat niet de burgemeester van Gagolton?”

“Eh, ja,” zei Jennifer. “En die is zeker vaker welkom bij mij. Hij weet goed je iemand op een zeer lekker wijze kan laten voelen dat ze een vrouw is.”

“Overbodige details, Jenny,” zei Rondomo met een afkeurende blik. “Voor mijn zaken was het alleen nodig te weten of hij dat wel of niet

gedaan heeft.”

Jim fronste.

“Chantage?”

Rondono haalde zijn schouders op.

“Ik zie het meer als een vergoeding voor Jennys buitengewone dienstbaarheid,” zei hij schamper en hij liep het dorp uit.

Kalandra keek hem met een argwanende blik na.

“Kalandra denken Rondono dieper gezonken dan ooit.”

B

“Beste Elfen en mensen.

Het doet mij een groot verdriet om afscheid te moeten nemen van een meisje, waarop ik trots kan zijn dat ze mijn leerlinge is geweest. Ik weet nog goed hoe ze als redelijk onzeker meisje naar mij toe kwam om genezing te leren. Haar onzekerheid was misschien niet terecht, want het was snel duidelijk dat ze heel veel talent had en naarmate de tijd verstreek was mij duidelijk dat haar toewijding als genezer uitzonderlijk was.

Weniaria. Ik neem afscheid van jou als meester en leerling. Ik verwelkom je nu als onze Godin der Genezing.

Ik weet dat Weniaria niet veel zal vragen. Ze wil gewoon doen wat ze in haar eigen beleving het beste kon. Genezen van alle soorten pijn. Dit zal ze nu voor eeuwig kunnen doen, en ik weet dat iedereen bij haar in goede handen zal zijn.

Daarom neem ik niet alleen afscheid met verdriet, maar ook met trots en respect.”

Hasparon keek op het bed waar Weniarias lichaam op was gelegd en maakte een diepe buiging.

De menigte volgde dit voorbeeld. Iedereen liep vervolgens langs het lichaam en betuigde op zijn of haar manier nog respect en verliet de zaal. Na een lange tijd stonden Hasparon, de keizer en prinses Salena als enigen nog in de zaal.

Salena boog zich over het lichaam en gaf een kus op het voorhoofd.

“Ieks,” riep ze. “Het lijkt wel of ze nog gewoon een lichaamstemperatuur heeft.”

“Dat is normaal, hoogheid,” zei Hasparon. “Ik weet zelf ook niet precies hoe het werkt, maar het sterfelijke lichaam van Elf die het godenrijk betreden heeft krijgt een aantal eigenschappen waardoor het nog lijkt te leven. Sommigen beweren zelfs dat ze het lichaam van Fuero hebben zien ademen. Iemand die een keer het lef heeft gehad zijn oor op de borst van Amora te leggen beweerde haar hart te horen kloppen. En we hoeven ook niet bang te zijn dat het lichaam gaat stinken zoals een normaal lijk, daar het lichaam van een god nooit verrot en zelfs roofdieren en aaseters laten het instinctief met rust. Wat hier precies de

reden voor is weet niemand.”

Salena keek nog eens naar het lichaam van Weniaria. Ze vroeg zich altijd af wie het eigenlijk bepaalde of je na je dood een god werd of niet, maar geen enkele Elf heeft ooit het lef gehad die vraag hardop uit te spreken.

“Weet haar vader eigenlijk al wat er gebeurd is?”

“Nee,” zei de keizer. “We weten niet waar hij zich schuilhoudt. We moeten bedenken dat omdat hij met Jesaphira een kind heeft verwekt nog altijd een verrader is.”

“Zouden ze hem niet vergeven na wat er vandaag gebeurd is?” vroeg Salena.

“De kans is groot van wel,” zei Hasparon. “Maar vergeet één ding niet. Dit is allemaal nog maar net gebeurd en het opheffen van de status van “verrader” kan tijd kosten. Bovendien weet de goede man ook niet wat er gebeurd is en dat zijn naam gezuiverd kan worden.”

“Ik zal zo snel als mogelijk iemand er op uit sturen om de goede man te zoeken, maar dit kan even duren,” zei de keizer. “De man houdt zich schuil in Kokonora en dat is nogal een eindje reizen vanaf hier. Bovendien is Kokonora een groot rijk, dus we zullen goed moeten zoeken.”

Salena knikte.

“Ik heb het gevoel dat Weniaria het verschrikkelijk vindt dat er nu een tempel voor haar gebouwd gaat worden.”

“Daarom denk ik dat het belangrijk is dat we die tempel ook met grote zorg moeten bouwen op een manier die haar het meeste eer aandoet,” zei Hasparon.

“Ik vrees dat we wel een vrij grote tempel nodig hebben,” zei de keizer. “Weniaria vervult nu een post in een godenrijk waar iedereen al lang op wachtte, de post van de genezing. Ik heb het idee dat heel veel Elfen en misschien zelfs mensen de tempel vaak zullen komen bezoeken. Weniaria zou het verschrikkelijk vinden als er iemand geweigerd moest worden omdat de tempel vol zat.”

“Akkoord,” zei Hasparon, “toch denk ik dat een beetje terughoudendheid ook op zijn plaats is. Weniaria was maar een “gewoon” meisje, en ik weet ook zeker dat ze dat als godin vooral wil blijven. De tempel moet dus ook vooral simpel zijn. Hier een daar een versierseltje mag best, maar niet te veel. En beslist geen gouden beelden met diamantjes ingelegd.”

“Misschien een idee om met glas-in-lood het verhaal van Weniaria te vertellen,” zei Salena. “Ik weet heus wel dat het wat duur is voor een tempel die vooral simpel moet zijn, maar ik denk dat Weniaria het zeker kan waarderen als het dient om mensen bewust te maken van de doelstellingen die zij had.”

De keizer knikte.

“Ik denk dat we die opdracht het beste aan Phidianora kunnen toevertrouwen,” zei de keizer.

“Phidianora?” zei Hasparon. “Zij is niet de eerste de beste architect. En dit wordt ook niet haar eerste tempel project. Ze heeft een nieuwe tempel voor Fuego² ontworpen toen de mensen er een aanval op gedaan hebben.”

“Dat is ook de reden waarom ik denk dat de tempel voor Weniaria bij haar in de beste handen is,” zei de keizer. “De tempel van Fuego is ook simpel van opzet, maar wel mooi afgewerkt en uiterst functioneel.”

“Dan is zij precies de architect die we nodig hebben,” zei Salena.

“Ik denk dat we het daarover eens zijn,” zei Hasparon. “We moeten nu alleen nog een orde voor Weniaria oprichten en er priesters in opleiden.”

“Denkt u dat u dat kunt doen?” vroeg de keizer.

“Ik?” reageerde Hasparon verschrikt. “Majesteit, ik ben een genezer, maar ik ben absoluut geen priester. Ik weet weinig achtergronden van religie.”

“Maar als haar leraar kent u haar wel goed,” zei de keizer.

“Dat is zondemeer waar. Het is natuurlijk wel zo dat ik als genezer veel kennis heb van Elfen anatomie. Dat zal een priester van Weniaria zeker moeten hebben, daar hij de krachten van Weniaria zal moeten gebruiken om gewonden te genezen. Verkeerd gebruik van die krachten kan ernstige gevolgen hebben.”

“Misschien kan ik helpen,” zei Salena.

“Pardon?” zei de keizer.

“Ik ben misschien niet volledig opgeleid tot priester maar ik ben wel assisto³ geweest in de tempel van Amora⁴. Ik weet dus wel iets over de diepere achtergronden van religie in zijn algemeenheid. Bovendien kon ik goed overweg met hogepriester Cupinor. Hij weet misschien niet veel over Weniaria als persoon, maar hij kan wel helpen met de kennis over religie in zijn algemeenheid. Als het nodig is wil ik best de eerste hogepriesteres van Weniaria worden.”

“Weet waar je aan begint,” zei Hasparon. “Om die rol goed te vervullen zul je ook moeten leren genezen en dat is niet zo makkelijk als het lijkt. En het priesterschap kan ook een zware taak zijn om op je te nemen. Daar komt bij dat Weniaria een totale nieuwkomer is dus dat je een lijn zult moeten gaan uitzetten waar de priesters na jou zich aan zullen moeten houden. Dat lijkt leuk, maar dat is geen eenvoudige

2 De god van het vuur

3 Misdienaar binnen de tempels van de Elfenreligie

4 De godin van de liefde, lust en voortplanting

opgave.”

“Doch ik denk dat het nog niet zo’n verkeerd idee is,” zei de keizer. “Salena is een vrouw die iedere opgave, hoe zwaar dan ook, altijd tot een goed einde weet te brengen. En misschien als tweelingzus van Weniarias moeder, kan zij een goede keuze zijn voor dit vak. Het enige bezwaar is misschien de troonopvolging, maar dat is een latere zorg. Ik was voorlopig toch niet van plan om af te treden.”

“Deze aanstelling kan mij wellicht in staat stellen te laten zien dat ik me als keizerin dienstbaar kan opstellen naar het volk,” zei Salena. “De vraag is alleen wanneer we beginnen.”

“Meteen,” zei Hasparon.

“Pardon? Maar de tempel moet nog gebouwd worden.” riep Salena.

“Precies. Daarom juist. Wat voor tempel Weniaria ook gaat krijgen, men zal er snel gebruik van willen maken. Tegen die tijd zal men een priesteres willen zien die meteen een openingsmis kan leiden en dan moet je er wel klaar voor zijn. Ook zullen we tegen die tijd alle voorbereidingen getroffen moeten hebben om jonge Elfen op te leiden.”

“Vooral dat laatste maakt dat we niet lang kunnen wachten,” zei de keizer. “Ik kreeg net al enige verzoekjes binnen van ouders om hun kind op te leiden tot priester van Weniaria. Ook een aantal kinderen die het zelf al aangaven te willen.”

“Kortom,” zei Hasparon, “werk aan de winkel. Laten we maar vlug dingen gaan noteren en ons vol toewijding op het werk storten dat de komende dagen komen zal. Tenslotte is toewijding een belangrijke kern van Weniarias werk geweest, dus moeten wij net zo toegewijd aan de slag gaan.”

“Precies!” zei Salena instemmend.

C

Jim lag op de harde stenen grond van de Kale Rotsen. Hij keek naar de lucht, terwijl de zon langzaam rood begon te worden. Hij vroeg zich af hoe Weniaria het daarboven in het godenrijk moest maken. Zou ze naar een soort “godenschool” moeten om te leren hoe ze zich als godin nu moest gedragen? En zou ze nog wel aan hem denken over een paar honderd jaar? Tenslotte was zij nu onsterfelijk. Hij zou op deze wereld verkreukelen, sterven en wegrotten. Zou ze dan niet met een van de mannelijke goden gaan aanpappen? Jim wilde het antwoord op die laatste vraag eigenlijk niet weten. Hij dacht na. Hij herinnerde zich nog hoe hij aan professor Warton had gevraagd of de mogelijkheid bestond om van jezelf een god te maken. Warton noemde het “dwaas” en “spotten met de heilige wetten van de natuur”. Maar aan de andere kant, de enige wezens die godenrijken kunnen betreden zijn goden, en het godenrijk van de Elfen was waar Weniaria nu was. De enige manier om weer bij haar te kunnen zijn, eindeloos met haar te kunnen praten, nog eens te bekijken hoe mooi ze was, haar te knuffelen, of misschien zelfs met haar te vrijen was door het godenrijk te betreden. Natuurlijk een god heeft zijn plichten naar de stervelingen toe, maar hij kon Weniaria helpen met haar nieuwe taak.

Hij sloot zijn ogen en dacht na. Hij wist wat Warton gezegd had. Dat velen die het geprobeerd hadden nu niet meer onder de noemer “mens” te plaatsen waren. Hij moest dus goed uitzoeken wat te doen. Toch konden de mislukkingen van hen wel van pas komen. Als ze aantekeningen of formules hadden genoteerd konden die wellicht wel de sleutel zijn tot het welslagen van dit plan.

“JIM SERNIO! Ik zei je toch dat ze het niet waard was. Zie nu wat er van komt. Ze is gewoon vies wijf en je kon erop wachten dat ze kapotgeschoten zou worden.”

Jim keek op.

“Kara? Hoe kom jij hier?”

Er was niemand te zien.

“Jim!”

Jim besloot om Oost-Indisch doof te worden. Het laatste waar hij behoefte aan had was Kara.

“Jim!”

Is ze nu nog niet weg.

“Jim, Jennifer vlees voor iedereen gebraden met kruiden. Jij eten komen?”

Jim slaakte een zucht van verlichting. De wetenschap dat het niet Kara was een lichtpuntje.

“Ik heb geen honger, Kalandra,” zei Jim.

“Jim wel eten moeten,” zei Kalandra streng. “Jim verdrietig, Kalandra begrijpen, maar Jim niet moeten uithongeren.”

Jim wist dat Kalandra gelijk had en hij wist ook dat ze het goed bedoelde. Hij wist ook dat Kalandra niet achterlijk was en dat hij een discussie met haar toch niet zou winnen. Hij krabbelde overeind.

“Wat voor vlees heeft Jennifer gebraden?”

“Zwijn,” zei Kalandra. “Kalandra kruiden niet kennen, maar wel lekker. Kalandra geproefd. Jennifer goed koken kunnen. Genoeg voor iedereen. Heel dorp aanwezig. Alleen Rondono niet. Rondono geloof Kalandra praten met burgemeester Gagolton. Kalandra niet weten willen waarover. Kom Jim.”

Jim liep naar Kalandra toe. Misschien was het niet zo erg dat Rondono niet aanwezig was. Hij had niet zoveel behoefte aan zijn arrogante kop. Jim vroeg zich af hoeveel geld Rondono zou proberen af te troggelen om het avontuurtje dat de burgemeester had gehad met Jennifer geheim te houden. Jim kwam aan en zag Jennifer al naast het spit staan. Voor het eerst zag hij haar “gekleed”. Ze droeg een lange zwarte jurk. Hij zag dat er een aantal zwijnen aan het spit hing. De wind stond niet zijn kant op, maar nu hij dichterbij kwam begon hij de geur te ruiken. Het was niet de eerste keer dat Jennifer everzwijn had gebraden en hoewel hij niet wist welke kruiden ze precies gebruikte kende hij de smaak ervan maar al te goed. En wat er ook van Jennifer gezegd mocht worden, één ding kon je haar niet ontzeggen. Ze wist hoe je een everzwijn moest kruiden en braden. Waarom rook het dan vandaag zo smerig? Waarom rook het zo anders? Terwijl het toch duidelijk was dat ze het niet anders dan anders had gedaan. Was het omdat hij zich kon herinneren dan dit een van de weinige gerechten was waarbij zelfs Weniarria, die doorgaans niet superveel at, soms twee, drie, soms zelfs vier porties nam? Of was het omdat eten wel het laatste was waar zijn hoofd naar stond.

Jennifer keek Jim aan.

“Hoi, lekkere vent,” zei ze. “Ga gauw zitten, dan schep ik voor je op.”

Jim was er altijd al allergisch voor om door Jennifer “lekkere vent”, “lekker stuk” of enige andere benamingen van gelijksoortige strekking te krijgen, maar nu gaf het hem alleen maar meer motivatie om weg te lopen.

“Jim, niet weglopen,” zei Kalandra streng. “Jim eten moeten!”

Oké, de verleidingspogingen van Jennifer waren dan misschien iets om bang van te worden, maar niets kan op tegen een strenge blik van Kalandra. Hij ging zitten.

Jennifer sneed een stuk vlees af, legde het op een bord en gaf het aan Jim. Jim keek een lange tijd naar het stuk vlees. Echt alles in zijn lichaam verzette zich ertegen het op te eten.

“Vlees geen monster zijn,” zei Kalandra.

Jim pakte het stuk vlees op en nam een kleine hap. Met moeite kreeg hij het gekauwd en doorgeslikt. Hij wist niet waar het aan lag waarom hij het niet weg kreeg. In ieder geval niet aan Jennifers kookkunst. Jennifer gaf intussen vlees aan de Dwergen en ook aan Kalandra die haar portie gretig naar binnen werkte. Jim probeerde door te eten, maar het wilde niet echt goed lukken. Zijn maag protesteerde heftig. Hij keek nog eens naar de lucht. Zou Weniaria het heerlijke eten van Jennifer ook geroken hebben? Hij zag opeens de zwarte jurk van Jennifer. Snel probeerde hij door te eten.

Jennifer lachte zachtjes.

“Probeer niet te doen alsof je honger hebt uit angst mij te beledigen,” zei ze.

“Sorry,” zei Jim. “Dit ligt niet aan jouw kookkunst maar...”

“Ik weet het,” zei ze en ze liep door.

Jim keek haar na. Had hij zich nu in haar vergist, of moest hij hier iets achter gaan zoeken?

D

“Goede morgen, hoogheid, kijkt u eens buiten wat een stralende dag.”
Julia deed haar ogen open. Langzaam probeerde ze overeind te komen.

“Laat mij dat doen hoogheid.”

Een hofdame pakte haar vast en hielp haar overeind.

“Heeft u goed geslapen, hoogheid?”

Julia keek de hofdame aan. Ze knikte, maar de hofdame twijfelde of dit knikje geen leugen was.

“De dood op uw vader moet nogal een impact op u gemaakt hebben,” zei de hofdame.

Julia stapte uit bed. Ze had totaal geen enkel gevoel bij de dood van haar vader, koning Lodewijk van Delisto. Ze zag haar vader nooit. Soms bij het diner, maar dan had je het echt gehad, en meestal zei hij dan geen stom woord tegen haar en werd zij dan ook geacht te zwijgen. De hofdame trok meteen het zijden nachthemd behoedzaam van haar af. Meteen kwam er een tweede hofdame met een teiltje warm water met een spons en begon het hele lichaam van Julia te wassen. Nauwelijks was deze klaar of hofdame nummer drie kwam binnen om haar af te drogen. Vervolgens kwamen er een diverse hofdames aan met ieder een ander kleding stuk en allemaal trokken ze het haar aan. Julia liet dit alles gebeuren. Dit was tenslotte al twaalf jaar lang de manier waarom ze haar dag begon. Ze probeerde naar buiten te kijken, maar dat ging moeilijk daar er een kapper was binnen gekomen om haar haren te borstelen en in model te brengen. Na lange tijd zei een hofdame:

“U ziet er weer schitterend uit, kom snel naar het ontbijt en daarna zal adviseur Gérard⁵ u fantastisch nieuws vertellen.”

Julia bleef stil. Horen, zien, alles aan je lijf laten doen wat protocollen vereisen en vooral zwijgen. Dat was zo’n beetje de rode draad van Julias leven. Altijd als ze uit het raam keek zag ze de koninklijke tuin. De koning had deze opengesteld voor publiek op de momenten dat hij er niet zelf in wilde wandelen. Dan kon Julia vanuit het raam altijd spelende kinderen zien. Ze zag ze dan vaak tegen een bal schoppen. Soms zag ze

5 Op zijn Frans uitgesproken.

jongens met houten zwaardjes vechten. Ook zag ze vaak meisjes met een pop spelen. Zouden die kinderen ook met haar willen spelen? Twaalf jaar, was ze intussen, en al die tijd heeft ze andere kinderen alleen kunnen zien vanuit haar slaapkamerraam. Waarom konden zij zoveel lol maken, en bestond haar leven alleen maar uit je mooi laten maken door een stel hofdames, aanschuiven bij officiële diners en voor de rest vooral op je kamer zitten en je kop houden. Ze vroeg zich af wat dat fantastische nieuws moest zijn wat Gérard haar te vertellen had. Tot nu toe hield het alleen maar in dat ze aanwezig moest zijn bij een officieel diner of bal, dus het zou wel weer iets in die trant zijn. Ze liet zich door een hofdame de trap af begeleiden.

“Geachte edelen, Hare Koninklijke Hoogheid, Prinses Julia Elisabeth van Delisto,” zei een lakei.

Julia negeerde de lakei volledig. Ze ging gewoon aan tafel zitten zoals ze dat gewend was. Het ontbijt was behoorlijk simpeltjes voor koninklijke begrippen. Het bestond vooral uit broodjes, maar natuurlijk wel met de duurste soorten paté en kaas. Julia bleef zwijgen terwijl de broodjes voor haar werden opgesmeerd en er een beker jus d’orange voor haar werd ingeschonken. Als een robot pakte ze al het eten op en at het zonder echt te proeven op. Vervolgens pakte ze haar jus d’orange en dronk deze langzaam op. Eenmaal klaar met eten liet ze zichzelf uit haar stoel helpen en liet ze zich de trap op begeleiden. Langzaam liep ze naar de deur van adviseur Gérards kamer.

Een lakei klopte aan en liep vervolgens naar binnen.

“Ahum, ik breng u Hare Koninklijke Hoogheid, Prinses Julia.”

“Breng haar naar binnen en laat ons dan alleen.”

“Zoals u wenst.”

De deur ging nu geheel open en de lakei gebaarde Julia om naar binnen te gaan.

Langzaam ging ze naar binnen. Zoals gevraagd verliet de lakei het vertrek en sloot de deur.

“Ga zitten, hoogheid,” zei Gérard opgetogen. “U ziet er schitterend uit.”

Julia glimlachte bij het aanhoren van dit compliment. Ze liep naar de stoel en ging op zeer elegante wijze zitten.

“Ik hoop dat u uw verdriet om het verlies van uw vader goed heeft kunnen verwerken, hoogheid,” zei Gérard. “Omstandigheden dwingen ons tot een wapenstilstand met de Elfen, maar of er nu wel of niet gevochten wordt, Delisto gaat verder, en het land zal dus bestuurd moeten worden. Gelukkig voor u en voor Delisto heeft uw vader altijd rekening gehouden met het feit dat een Elf zijn leven kon opeisen.”

Julia bleef zwijgen. Wat kon “Delisto” haar nu schelen? Wat zou dat “goede” nieuws nu zijn?

“We hadden eigenlijk liever gewacht tot u veertien jaar oud was,” zei Gérard, “maar in het landsbelang, en in uw eigen belang is het beter dat wij dit alles vervroegen. U mag trouwen.”

Julias ogen stonden meteen heel groot. Ze had even moeite om haar ontbijt binnen te houden, maar dat lukte uiteindelijk.

“Mag ik... wat drinken?”

Gérard keek verwonderd.

“Maar natuurlijk, hoogheid,” zei hij tenslotte en schonk een beker jus d’orange in.

Julia pakte de beker aan en dronk deze in één teug leeg. Ze moest even op adem komen en leek zich toen te herstellen.

“Ik ben... verheugd,” loog ze.

“Dat begrijp ik,” zei Gérard. “U zult natuurlijk zeer nieuwsgierig zijn naar uw aanstaande bruidegom. Wees niet bevreesd, uw vader heeft een zeer goede echtgenoot voor u uitgekozen. Hij zal een goede koning zijn.”

“Daar vertrouw ik op,” zei Julia.

“Ik heb hem uitgenodigd om even met u kennis te maken,” zei Gérard. “Over enkele vecta’s⁶ dient u samen met hem een defilé af te nemen waarin uw huwelijk aan het volk bekend gemaakt zal worden.”

Een defilé? Dat was wat nieuws. Ze wist dat het niet veel voorstelde. Gewoon op het balkon staan en zwaaien naar het volk. Toch was het even wat anders.

Gérard liep naar de deur en opende hem en zei tegen een lakei die buiten stond.

“Zou u zo vriendelijk willen zijn om baron Karl Friedrich van Vetthoven naar binnen te leiden?”

Even later kwam een zeer chique uitgedoste man, naar binnen. Julia keek met een blik van afschuw naar hem. Moest ze met *hem* trouwen? Ten eerste stonk hij een uur in de wind naar knoflook, maar ook naar luchten die ze doorgaans meende boven een pispot te ruiken. Zijn gewicht durfde ze niet te schatten, maar ze vroeg zich af waarom hij niet door de vloer zakte. De kleuren van zijn kleding vloekten als een ketter, en de littekens in zijn gezicht maakte haar bang. Maar het ergste vond ze nog het feit dat deze man minstens dertig jaar ouder moest zijn dan zichzelf.

“Ah, daar zit mijn liefvallige aanstaande vrouw,” zei de man.

Julia stond angstig op en maakte een beleefde elegante buiging. De man deed een stap voorwaarts en stak zijn hand naar haar uit. In een reflex deed Julia meteen vier stappen achteruit.

“Ze is een beetje verlegen,” zei Gérard. “Ze moet gewoon nog een beetje aan haar geluk wennen.”

6 20 vecta’s = 24 uur (en 1000 milo’s = 1 vecta).

Baron Karl lachte.

“Ach, ik denk dat ze aan mijn buik moet wennen,” zei hij. “Maar je weet meisje, goed gereedschap hangt onder een afdakje en hij wees op zijn buik.”

Julia vroeg zich af wat er precies met het “gereedschap” bedoeld werd, maar dat het “afdakje” naar zijn buik verwees was haar al wel duidelijk.

“Een afdakje misschien, niet een complete boerenschuur,” flapte ze eruit.

Het bleef even stil. En even later brulde baron Karl het uit van het lachen.

“Een vrouw met pit,” brulde hij, “zo zie ik ze het liefst.”

Gérard lachte schaaftig mee, opgelucht dat dat de baron Julias opmerking niet als een belediging opvatte.

Julia lachte niet, omdat haar hoofd nu niet bepaald naar humor stond. Ze ging weer op haar stoel zitten en vroeg zich af of er niet snel een hofdame zou verschijnen die haar uit deze nachtmerrie zou wekken.

E

“Moeder!”

Aldarus kuste zijn moeder op beide wangen.

“Ik heb je brief ontvangen, moeder. Hoe is het met vader?”

“Niet best,” zei Sylvia. “Volgens de geneesheren heeft hij niet lang meer te gaan.”

“Wat is er aan de hand?”

“Iets met zijn longen. Een zware longontsteking, geloof ik.”

“Dit kan niet waar zijn!”

“Al....da....rus....”

Aldarus keek om.

“Vader!”

John Sernio keek op vanuit zijn ziekbed.

“Goed....dat....je...er...bent.”

Aldarus rende naar het bed.

“Vader, praat niet. Spaar uw krachten. Al moet ik de raad vragen aan de Elfenpriesters gaan voor de zegen van die nieuwe godin.”

John hoestte hevig.

“Altijd heb ik tegen Elfen gestreden en nu moeten *zij*... uche... mijn leven redden?”

John schudde moeizaam zijn hoofd.

“Bovendien, tegen de tijd dat je bij hen bent ... hiiiiijjjjjg..... sta ik al terecht aan het hof van Shalaga⁷. Mijn vecta's zijn geteld.”

“Praat niet zo vader.”

“Waar...is.... uche-uche... Jim?”

“Dat weet ik nog steeds niet zeker vader,” zei Aldarus. “Sommigen beweren dat hij over de Kale Rotsen zwerft, anderen beweren dat hij ergens in een Elfendorp woont. Maar ik zal hem vinden, dat zweer ik met mijn hand op het hart van Yasathar.”

Sylvia keek verschrikt. Yasathar was onder de mensen de oppergod en een god die weliswaar rechtvaardig en goed is, maar ook zeer streng en alleen een dwaas zou het wagen om Zijn toorn over zich te halen. Dat

⁷ Shalaga is de godin der gerechtigheid.

Daarnaast is zij ook de rechter die na je dood oordeelt of je goed genoeg geleefd hebt voor een plaats in het dodenrijk.

maakt zweren op het hart van Yasathar de hoogste eed die iemand kan doen.

“Hij moet mij... uche... haten.”

“Ik weet zeker dat hij u niet haat, vader,” zei Aldarus. “Hij was, denk ik, alleen teleurgesteld dat het zo lang duurde voordat u hem liet studeren onder professor Warton.”

“Weet Warton waar hij is?”

“Helaas niet vader. Hij is ontzettend ongerust. Hij hoopt dat hij Jim kan vinden, maar de professor is geen krijgsman, dus hij durft de bossen niet te doorzoeken. Dat zal ik dus voor hem doen. En vooral voor u, vader.”

“Als jij hem niet vindt dan lukt niemand dat,” zei John. “Ik heb vertrouwen in je, mijn jongen. Beloof me.... Hiiiiiiiiijjjjjjg-uche-uche-uche.... één ding.”

“Wat u wilt vader.”

“Nee, hoor eerst alles voordat je antwoordt. Als je Jim nog in leven vindt, waar dan ook, hoe dan ook, maar als je hem nog in leven vindt, bescherm hem dan en help hem met welke weg hij ook wil volgen. Welke weg dan ook!”

Aldarus zweeg even en zei toen:

“Bij alle goden, bij Yasathar, zijn vrouw Malabia en al hun kinderen, zweer ik dat ik Jim met mijn leven zal beschermen en hem zal helpen waar ik kan.”

“Gesproken als een echte..... krijg.....er.....”

“VADER! VADER!”

John antwoordde niet meer. Aldarus deed moeite om niet te huilen, want dat hoort niet bij een krijger, maar hij kon zijn tranen nu niet inhouden. Hij voelde de hand van zijn moeder op zijn schouder.

“Het is goed jongen,” zei ze, hoewel ook in haar stem de emotie te horen was.

Aldarus stond op en rende naar een kast en opende deze. In de kast hing een lange sabel. Aldarus haalde hem uit de kast en verwijderde de schede. Hij keek naar de sabel. Toen keek hij naar zijn moeder.

“Moeder,” zei hij. “Deze sabel kreeg ik van vader toen ik afstudeerde als krijger,” en hij deed de sabel terug in de schede. “Met deze sabel ga ik meteen op weg om mijn eed in te lossen.”

Sylvia knikte.

“Wees voorzichtig, jongen,” zei ze.

F

Jim bekeek Weniarias mandje en zocht het eens goed door. Er lagen diverse kruiden in, waarvan Jim de precieze werking niet kende. Ook zag hij dat haar scalpel er nog steeds in lag. Hij lachte even schaaapachtig. Waarom hadden de wachters destijds haar dat mandje niet afgenomen? Hij durfde het ding niet goed op te pakken. Weniaria had hem gewaarschuwd dat het ding zo scherp was dat de minste aanraking voldoende was voor een zeer extreem bloedende wond, die niet zomaar zou stoppen met bloeden. Weniaria had het ding dan ook altijd een een doek gewikkeld om te voorkomen dat ze zich er per ongeluk aan zou snijden. Jim besloot dat het beter was dat ding ook zo vlug mogelijk in die doeken te leggen. Hij zuchtte nog eens. Weniarias spullen zouden niet echt bepaald waardevol zijn in de weg die hij nu zou gaan bewandelen. De kruiden zouden vroeg of laat bederven. De scalpel kon misschien nog als wapen gebruikt worden, maar viel in het niet bij een gewoon wapen. Toch het was iets. Hij keek in zijn eigen tas. Daar zat niet veel meer in buiten de Lunaro-steen die hij aan Kara beloofd had, toen hij van huis wegliep. Hij kon zich nog goed herinneren hoe het ding op zijn voet viel, op de avond dat hij Weniaria vond. Aan de ene kant kon het ding vervloeken aan de andere kant was die steen wel het excuus dat hem en Weniaria aan de praat maakte. Hij deed zijn tas weer dicht. Het was lastig beginnen. Waar moest hij beginnen? In Grombo was niets meer te halen dat was duidelijk. Goed als de Dwergen het bedoelde, zijn tijd onder hun hoede was voorbij. Zou Kalandra het begrijpen, als hij weer wegging? Hij stopte de steen in het mandje en legde het dekentje er weer over. Hij liep naar buiten.

“Waarom Rondono niet eerlijk werk doen?” hoorde Jim zeggen. “Waarom dat moeten doen met leugens en mensen dwingen betalen voor geheim houden?”

“Kalandra,” zei Rondono, “zaken doen is zeer ontwikkeld te werk gaan en ja, daarbij moet je soms op zwakheden ingaan.”

“Kalandra dat toch niet eerlijk vinden.”

“Misschien niet. Maar bedenk goed, van eerlijkheid word je niet rijk.”

“Dan Kalandra niet rijk willen worden. Kalandra liever soep maken.”

“Doe dat, Kalandra! Tenslotte moet iedereen doen waar hij goed in

is.”

Kalandra bromde en legde wat hout op de binnenplaats en begon met een eenvoudige stok en een houtplaat vuur te maken.

“Eh, Rondomo?” probeerde Jim.

“Hoi Jim, wat kan ik voor je doen?”

Jim wist niet zeker of hij nog wel verder wilde gaan door die arrogante toon van Rondomo, maar besloot toch verder te vragen.

“Ik... vroeg me af... nu de oorlog voorbij lijkt te zijn... of ik me weer veilig thuis zou kunnen vertonen.”

“Thuis? Je bedoelt onder de mensen? Dat moet momenteel geen probleem zijn. Zowel Delisto als Kokonora zijn momenteel een iets te grote puinhoop, om mensen op jou jacht te laten maken. Ik verwacht dat zelfs Jenny over een paar vecta's terug kan komen zonder dat iemand een poging heeft gedaan haar achter slot en grendel te zetten.”

“Puihoop?”

“Wel door Weniaria te vermoorden hebben de koningen zich de woede van zowel de Elfen als de mensen op de hals gehaald en ik geloof dat je daarvan wel de gevolgen hebt gezien. Gevolg, beide koninkrijken hebben momenteel geen koning en worden dus niet bestuurd. Beide landen zijn hard bezig om zo vlug als mogelijk weer een koning aan de macht te brengen, maar dat gaat niet zomaar in een paar tellen.”

“Hoe lang gaat dat duren?”

“Wel, dat is moeilijk te zeggen. Het zijn roerige tijden. Mensen kunnen ook niet veel hebben van de koningshuizen dus het is momenteel een beetje koffiedik kijken. In Kokonora staat Prins Hendrik al zo goed als gereed zijn vader op te volgen. Zoals het er nu naar uitziet zal dat ook wel binnen een paar dagen gebeuren. In Delisto ligt de zaak iets gecompliceerder daar koning Lodewijk geen zonen had, maar alleen dochters. Nu weet ik, uit betrouwbare bron, dat de koning erop gerekend had dat hij wel eens vermoord kon worden door Elfen, en in dat geval heeft hij in zijn testament laten zetten dat als dat gebeurt zijn dochter, Prinses Julia meteen zou worden uitgehuwelijkt aan de baron van Vetthoven. Ik moet zeggen dat ik met het arme schaaap te doen heb. Ze is pas twaalf en stevig kan ik haar beslist niet noemen en dan verplicht worden te trouwen met de vierenveertig jaar oude baron van Vetthoven. Ik mag hopen voor haar dat hij niet echt op haar valt en het echt alleen maar een verstandshuwelijk is, want als hij wel op haar valt denk ik dat geen botje in haar lijf heel blijft.”

“Twaalf jaar?”

“Jong, hè? Binnen koninklijke kringen niet de eerste keer dat het gebeurt. Het koningshuis is nogal...”

“... onderontwikkeld,” zei Jim beslist.

“Dat is nu precies het woord dat ik zocht,” zei Rondomo. “En kun je

jezelf nu voorstellen dat Kalandra *mij* weerzinwekkend vindt. Ze moest eens een dagje rondlopen op het paleis.”

“Dat kun je haar niet aandoen,” zei Jim.

“Ik kan iemand veel aandoen, Jim,” zei Rondono, “maar ik geef toe, ook ik heb mijn grenzen.”

“En als die prinses met hem trouwt wordt hij natuurlijk de nieuwe koning.”

“Dat klopt,” zei Rondono, “en als je dacht dat koning Lodewijk een hufter was, dan heb je de baron van Vetthoven nog niet ontmoet. Een onderdrukker, een uitzuiger en boven alles een verschrikkelijke leugenaar.”

“En jij als oplichter liegt nooit?”

“Oplichter? Ik? Heeft Jenny je dat verteld? Ik licht niemand op, ik vertel mensen niet alles en mensen nemen dan dingen aan, die achteraf gezien niet blijken te kloppen. Ik verdien er goed mee, maar ik heb geen leugens verteld. Het is niet mijn schuld dat mensen zelf dingen aannemen.”

“Ja, zo kun je het natuurlijk ook uitleggen.”

“Maar om even op de oorlog in te gaan. De baron van Vetthoven haat Elfen. Ik weet niet wat ze hem ooit misdaan hebben, maar een Elf levend “demonteren” zogenaamd onder het mom dat het voor de wetenschap was, was iets waar hij verschrikkelijk van kon genieten.”

“Getver. Zou hij dat ook met de prinses kunnen doen.”

“Niet voordat er een troonopvolger is en het ziet er naar uit, gezien de leeftijd van Hare Koninklijke Hoogheid, dat het nog wel even gaat duren voordat die gaat komen. En zelfs dan heb je nog weinig kans.”

“Wat bedoel je?”

“De baron van Vetthoven duldt geen vrouwen in zijn buurt. Ik zie hem er nog toe in staat een ander te vragen voor de troonopvolger te zorgen die hij dan als zijn zoon claimt.”

“Die man is ziek.”

“Koningen zijn altijd ziek, Jim. Waarom denk je dat deze oorlog meer dan tienduizend jaar, waarschijnlijk nog dubbel zo lang geduurd heeft?”

Jim zweeg.

“En Weniaria was alleen maar vermoord in de hoop dat beide partijen de wapens weer op zouden pakken?”

“Dat klopt,” zei Rondono. “Nu is dat niet gebeurd en zowel van Vetthoven als prins Hendrik zullen het echt niet willen riskeren om het volk opnieuw boos te maken, want ze weten dondersgoed dat een algehele revolutie dan wel eens onafwendbaar kan zijn. Maar de komende “vrede” zal vrees ik meer een “gewapende vrede” zijn. En ik denk dat zowel van Vetthoven als prins Hendrik gewoon het juiste moment af zullen wachten tot er iets gebeurt waarop ze hun

oorlogspropaganda kunnen baseren en alle ellende begint van voren af aan, wat ik je brom.”

Rondono stond op.

“Goed, ik moet gaan,” zei hij. “Maar om je vraag te beantwoorden, ik denk dat je voorlopig veilig naar huis kunt. Pas alleen wel op voor Goblins en andere monsters.”

G

“Prins Hendrik, u had me ontboden?”

“Jazeker, heer Gladjanus, zoon van IJsbrand. Ik heb een paar belangrijke bevelen door te voeren.”

“Maar hoogheid, u bent nog niet gekroond tot koning.”

“Die kroning is pas over een deca en zo lang kan ik niet wachten. Los daarvan kan mijn kroning de ideale gelegenheid om de bevelen uit te voeren. Bovendien, had mijn vader, koning Philips niet bevelen dat als hem iets zou overkomen dat het bevel meteen op mij zou overgaan zelfs nog voor de kroningsceremonie had plaatsgevonden?”

“U heeft gelijk, Zijne Majesteit Koning Philips heeft dat inderdaad bevelen.”

“Goed zo. Ten eerste wil ik eens even precies weten wat er op dat slagveld gebeurd is, want het was wel een aaneenschakeling van gebeurtenissen en ik heb het idee dat er het een en ander niet aan klopte. En begin bij het begin, want ik heb het idee dat er al zaken loos waren nog voor de slag plaatsvond.”

“U heeft waarschijnlijk de verhalen gehoord over de *mysterieuze genezer*.”

“Je bedoelt dat Elfenmeisje dat mensen en Elfen genas na de veldslagen?”

“Juist we weten nu dat ze Weniaria heet, maar in ieder geval kreeg zij volgelingen van zowel mensen als van Elfenzijde.”

“Dus als ik het goed begrijp hebben menselijke doktoren haar geholpen met het genezen van mensen als Elfen?”

“Dat is correct.”

“Dat riekt naar hoogverraad.”

“Zo dacht koning Lodewijk van Delisto er ook over. Zeker ook omdat hij bang was dat dit alles een valstrik kon zijn om de mensen te laten denken dat Elfen niet zo slecht zijn en dan op het juiste moment toe te slaan.”

“Ik volg het nog.”

“Koning Lodewijk heeft toen uw vader benaderd om samen een slag te leveren om de *mysterieuze genezer* uit haar schulp te lokken. Een sluipmoordenaar is toen drie vecta's voordat de slag begon in een boom

gaan zitten. De list slaagde, de mysterieuze genezer kwam al tijdens het gevecht tevoorschijn om een onbekende jongeman en prinses Salena, die beiden per toeval in de strijd verstrikt en gewond zijn geraakt te genezen, hiervan heeft de sluipmoordenaar geprofiteerd om haar dood te schieten.”

“Goed uitgedacht plan.”

“Helaas was daar het punt waar het misliep. Een klein vrouwtje die wel heel sterk is kwam ten tonele en vermoordde onze sluipmoordenaar, de strijd stopte onmiddellijk en uw vader was samen met koning Lodewijk ter plekke gekomen om poolshoogte te nemen. Als je het mij vraagt een blunder van beide heren, met alle respect natuurlijk, en zowel de Elfen als de mensen sloegen toen de handen ineen om beide koningen van het leven te beroven.”

“Dat is onvergeeflijk,” zei prins Hendrik. “Ik wil een volledige lijst van alle betrokken Kononoraanse soldaten. Ik laat ze allemaal ter dood brengen.”

“Een zeer terecht bevel, hoogheid, maar ik moet u erop wijzen dat als de Elfen weer wat proberen we deze mannen nodig kunnen hebben.”

“Toch moet ik een voorbeeld stellen,” zei prins Hendrik. “De mannen mogen niet denken dat ze zich zomaar ongestraft tegen hun koning kunnen keren. Als ik dit éénmaal toesta breekt er binnen de kortst mogelijke keren een volksofstand uit die alleen maar kan leiden op een land vol totale anarchie. De koning is er om een reden en zijn positie ook. Hoeveel leidinggevendenden waren er die dag in de strijd?”

“Ik geloof de generaal en drie oversten.”

“En hoeveel soldaten?”

“Daarvoor zal ik de exacte lijst moeten opzoeken, hoogheid.”

“Doe dat, en arresteer iedereen die die dag bij de slag aanwezig was. Op de dag van mijn kroning zal ik laten zien hoe ik opstand aanpak. Alle soldaten krijgen veertig zweepslagen, de twee oversten gaan aan de galg en de generaal, die mag gaan radbraken.”

“Hoogheid?”

“U heeft mijn bevel goed begrepen, neem ik aan?”

“Jazeker hoogheid, ik zal erop toezien dat het onmiddellijk uitgevoerd wordt.”

“Zeer goed, ik zal het bevel onmiddellijk opschrijven ondertekenen en van mijn zegel voorzien en dan gaat u aan het werk.”

“Jazeker, hoogheid.”

H

“Jim? Waar jij naartoe gaan?”

Jim schrok. Hij keek om. Kalandra stond achter hem en ze keek met een strenge blik.

“Ik ga terug naar de mensen, Kalandra,” zei Jim. “Het is nu redelijk rustig en ik...”

“Ah, Jim naar huis willen?”

“Eh, ja.”

“Kalandra begrijpen. Jim geen Dwerg zijn. Jim thuishoren bij mensen. Oorlog voorbij. Jim weer veilig zijn.”

Dat ging makkelijker dan gedacht. Hij had niet verwacht zo makkelijk op haar in te kunnen praten.

“Bedankt, Kalandra, voor al je goede zorgen.”

“Kalandra altijd goed zorgen. Kalandra meegaan. Jim beschermen tot thuis.”

“Dat hoeft niet hoor Kalandra.”

“Kalandra bezorgd. Oorlog voorbij, maar bossen nog steeds vol monsters. Monsters altijd moorden, ook zonder oorlog. Kalandra zeker weten willen Jim veilig thuis.”

Jim wist nog hoe standvastig Kalandra was toen Weniaria voor mysterieuze genezer wilde spelen en wist dat ze er toen ook al op stond om haar te beschermen. Het had geen zin zich ertegen te verzetten.

“Goed,” zei hij tenslotte. “Dank je voor je bezorgdheid.”

Jim pakte keek nog eens naar het mandje en wierp nog een laatste blik op Grombo. Vervolgens liep hij de Kale Rotsen op gevolgd door Kalandra. De reis was lang en saai en ergens was Jim blij dat Kalandra met hem meeliep. Niet eens zozeer vanwege het gemak waarmee ze bij kwaadaardige Goblins de schedel insloeg, maar toch kon hij er niet omheen dat hij het gezelschap van Kalandra zeer op prijs stelde. Jim voelde alsof Kalandra zo’n beetje nog de enige persoon op heel Phantasar was die echt goudeerlijk was en dus ook de enige persoon die hij nog echt kon vertrouwen. Hij kon soms moeilijk aan het contrast wennen dat Kalandra soms een Goblinschedel insloeg om slechts enkele tellen later heel liefelijk een vogeltje op haar vinger te lokken en deze wat broodkruimels te geven. Jim kon het niet laten om haar op de een of

andere manier te benijden. Ze leek totaal geen zorgen of stress te kennen en ze kon van alles genieten wat er op haar pad kwam. Ze hoefde zichzelf tegenover niemand te bewijzen en zaken als politiek waren aan haar niet besteed. Het leek wel alsof voor haar alles gewoon simpel was. Na een hele lange tocht zag Jim omheining rondom de stad. Hij kwam dichterbij.

“HALT!” klonk meteen een stem.

Jim keek om en zag eens stadswachter.

“Jim Sernio, ben jij het? Goed je weer te zien. Waar heb jij al die tijd uitgehangen?”

“Ik, eh, had wat, eh, frisse lucht nodig.”

“Frisse lucht? Je bent wel lang weggebleven voor iemand die alleen maar wat frisse lucht nodig had. Wie is zij?”

“Dit is Kalandra, de Dwerg.”

“Dwerg? Ik had gehoord dat de mysterieuze genezer door kleine mensjes, die jij dus “Dwerg” noemt beschermd werd. Heb jij haar gezien?”

“Eh, nee,” loog Jim.

Kalandra zweeg maar keek met een bestraffende blik waarmee het duidelijk was dat ze de leugen afkeurde.

“Goed, het is ook niet zo belangrijk, ik kan je wel vertellen dat je broer Aldarus het hele land naar je aan het afzoeken is.”

“Aldarus? Waarom?”

“Je vader is twee dagen geleden overleden, Jim.”

“Wat? Hoe?”

“Longontsteking, geloof ik. Het ging tamelijk snel. Aldarus wilde nog wel die nieuwe Elfengodin raadplegen, maar zolang had je vader niet meer. Aldarus schijnt je vader beloofd te hebben je te zullen zoeken en beschermen.”

Jim zuchtte in verontwaardiging.

“Alsof ik *hem* nodig heb.”

“Jim niet kwaad moeten spreken van Jim-broer,” zei Kalandra.

“Kalandra zeker weten broer houden van Jim.”

“Kijk daar,” zei de wachter. “Je vriendinnetje is *wel* verstandig. Ik zou maar gauw naar huis gaan, zodat je in ieder geval je moeder gerust kunt stellen.”

Jim liep door. Jim wist niet of het voor zijn plannen zo handig was zijn moeder te laten weten dat hij terug was, maar nu de stadswacht hem gezien had, wist hij dat het beter was om zelf langs te gaan omdat hij niet durfde in te schatten hoe ze zou reageren als hij terugkwam?”

Hij liep naar zijn huis en deed de deur open. Nog voor hij binnen kon komen voelde hij meteen een hand tegen zijn gezicht slaan.

“Waar heb jij de hele tijd uitgehangen, jongeman?”

Jim zweeg. Hij keek naar zijn moeder, Sylvia.
“Sorry, moeder.”
“Sorry? Sorry? Hoeveel zorgen denk je dat je vader, je broer en ik gehad hebben?”
Jim zweeg.
“Ik zal niet lang blijven, moeder,” zei hij. “Ik heb een aantal dingen te doen.”
“Te beginnen om ook excuses aan te bieden bij professor Warton,” zei Sylvia. “Die man dacht dat je al dood en begraven was.”
“Ma?”
“Je hebt me gehoord.”
“Oké, oké.”
“Goed, ik neem aan dat je het nieuws over je vader gehoord hebt?”
“Ja.”
“Ja? Ja? Is dat alles wat je zeggen kunt?”
Jim zweeg.
“Aldarus zal waarschijnlijk wel na een paar deca’s terugkomen. Misschien moet ik hem eens vragen op je te letten zodat je geen gekke dingen doet.”
Jim besloot te doen alsof hij dat niet gehoord had.
“Jim goed naar moeder luisteren,” zei Kalandra. “Niet goed moeder zo bezorgd.”
Sylvia merkte nu pas de aanwezigheid van de Dwerg op.
“Wie bent u?”
“Ik Kalandra,” zei Kalandra. “Moeder geen zorgen. Als Jim weggaan Kalandra meegaan. Kalandra Jim beschermen.”
“U?”
“Kalandra is sterk genoeg om moeiteloos een duizend jaar oude eik om te schoppen, moeder,” zei Jim, “het zit met haar bescherming wel goed.”
“Kalandra al gezegd, niet sterk. Kalandra broer veel sterker.”
Op dat moment kwam er een meisje binnen. Ze rende meteen op Jim af en nog voor hij erop bedacht was had ze zich al om hem heen gegooid.
“Jim! Waar heb jij uitgehangen?”
Jim probeerde het meisje van zich af te krijgen.
“Het duurde allemaal wat langer dan gepland, Kara,” zei Jim. “Ik heb een Lunaro-steen gevonden.”
“Echt waar?”
Jim haalde de steen uit het mandje en gaf hem aan Kara.
“Wow! Dat is een mooie! Daarom was je natuurlijk zo lang weg. Je wilde me het mooiste exemplaar geven.”
“Ja,” loog Jim.
Nu pas zag Kara Kalandra.

“En wie ben jij?”

“Ik Kalandra,” zei Kalandra en ze bekeek Kara met een argwanende blik.

“Als je gekomen bent om Jim te versieren kom je van een koude kermis thuis. Jim is van mij, heb je dat gehoord, dik wijf?”

Meteen pakte Kalandra Kara op en legde haar met een over haar knie en Kara kreeg een hard pak voor haar billen. Ze krijste het uit.

“Kalandra dol zijn op kleine meisjes, maar kleine meisjes wel manieren moeten leren!”

Jim kon het niet laten om in zichzelf te gniffelen, zeker omdat hij van mening was dat Kalandra nu deed wat Kara’s vader eigenlijk al veel eerder had moeten doen.

Sylvia keek echter geschrokken. Toen Kara weer losgelaten werd riep ze:

“WAAAAAAAAAAAAH! ZE HEEFT ME GESLAGEN! IK ZAL HET TEGEN PAPA ZEGGEN EN DAN LAAT HIJ JE ONTHOOFDEN!”

Kara rende de deur uit.

“Papa beter dochter opvoeden,” zei Kalandra ferm.

“Ik hoop dat we hier geen problemen mee krijgen,” zei Sylvia bezorgd. “Onze schout, Frederik Irana, die in deze stad aan het hoofd staat van de veiligheid en het berechten van misdadigers, heeft maar één dochter, en haar naam luidt toevallig Kara.”

“Kara krijst tegen haar vader voor ieder wissewasje,” bromde Jim. “Het werd eens tijd dat iemand deed wat haar vader nog nooit heeft gedaan.”

“Misschien is dat zo, toch is hij in de positie om de doodstraf op te leggen als mensen in zijn optiek “gemeen” zijn tegen zijn dochter. Dat heeft hij in het verleden zelfs al een keer gedaan.”

“Kind geen moeder?” vroeg Kalandra.

“Kara’s moeder overleed bij de bevalling,” antwoordde Sylvia.

“Frederik trok dit zichzelf nogal aan, en beloofde aan zijn vrouw dat Kara niets te kort zou komen en hij Kara tegen iedereen zou beschermen.”

“Een nobele gedachte,” bromde Jim, “maar als je overdrijft daarin zie je al snel wat de gevolgen zijn.”

“Dan vader moeten leren opvoeden,” zei Kalandra ferm.

“Goed, ik ga morgen naar professor Warton,” zei Jim. “Heeft u ook een bed voor Kalandra, moeder?”

“Natuurlijk,” zei Sylvia. “Maak je maar geen zorgen. En misschien dat ik Kara’s vader nog wel tot bedaren kan brengen.”

I

Langzaam liep Julia dichterbij het altaar. Ze wist dat de dag ooit zou komen dat ze met een man moest trouwen en dat dit zou betekenen dat ze voor het leven aan hem gebonden was. Ze wist ook dat die man koning zou worden van Delisto. Julia wist dat deze man voor haar volk moest gaan zorgen. Het volk. Wat wist ze eigenlijk over hen? Nu ze erover nadacht, eigenlijk kende ze het volk niet. Ze had ze alleen zien lopen vanuit haar raam. Soms zwaaide er wel eens een kind naar haar. Ze zwaaide altijd maar terug. Ze vroeg zich af of die kinderen ook door zoveel hofdames aangekleed werden, of aan tafel moesten zitten met hoge heren. Of dat zij ook al op hun twaalfde moesten trouwen met een man die oud genoeg was om hun opa te zijn. Voetje voor voetje liep ze verder. Ze bekeek de man aan het altaar nog eens goed. Zou hij goed zijn voor het volk? Waarschijnlijk niet. Ze moest gewoon trouwen met hem of ze wilde of niet en hem daarmee de macht schenken waar hij “recht” op had. Ze liep dichterbij en ze keek naar de priester. Het was een oude man met een kalend hoofd. Hij droeg een blauwe pij met een wit koord als gordel. In zijn hand had hij een boek vast. Op de voorkaft van het boek kon Julia een blauwkleurig zwaard zien. Blue Moon, wist Julia. Het zwaard van Yasathar, de oppergod in de religie van de mensen. Wat zou Hij ervan vinden dat ze nu moest trouwen met deze griezel? Zou Hij dat goedkeuren? Aan de andere kant, als lelijk zijn het gevolg was van Yasathars strafmaat, had deze man de toorn al lang over zich uitgestort gekregen. Ze kwam dichterbij en de priester begon te spreken.

“Een korte periode van van tumult hebben wij nu achter de rug. Yasathar was ontstemd met de plotselinge dood van koning Lodewijk. Maar het leven gaat door en Delisto moet verder. Dingen zijn niet meer zoals ze zijn. Maar één ding verandert nooit. Delisto heeft een koning nodig en daarom is het mij een eer om baron Karl Friedrich van Vetthoven in de echt te verbinden met prinses Julia Elisabeth van Delisto in de Heilige Naam van Yasathar. En moge Yasathar de nieuwe koning de kracht en de wijsheid geven om Delisto verder te leiden naar de toekomst.”

De priester legde zijn hand op het hoofd van de baron.

“Baron Karl Friedrich van Vetthoven, neemt gij, prinses Julia

Elisabeth van Delisto tot uw wettige echtgenote en belooft gij getrouw alle plichten te vervullen die de wet aan dit huwelijk verbindt? Wat is daarop uw antwoord?"

"Ja, dat belooft ik."

"Prinses Julia Elisabeth van Delisto, neemt gij, baron Karl Friedrich van Vetthoven tot uw wettige echtgenoot en belooft gij getrouw, hem te zullen liefhebben, voor hem te zorgen, hem te helpen, hem bij te staan, zijn beleid te steunen, zijn kind te dragen, hem te strelen, alles te doen wat hij vraagt, en alle plichten te vervullen die de wet aan het huwelijk verbindt? Wat is daarop uw antwoord?"

Julia keek met een vuil gezicht naar de priester. Waarom moest zij dat allemaal beloven terwijl daar niets van zijn kant tegenover stond? Ze wist dat ze niet veel keuze had.

"Ja, dat belooft ik," zei ze tenslotte, maar dat dit niet van harte was, dat kon iedereen wel vertellen.

"Dan verklaar ik u hierbij tot man en vrouw."

U mag de bruid nu kussen.

Karl keek naar Julia. Moest hij haar nu echt kussen? Nou ja, het hoort bij de ceremonie. Hij pakte Julia bruusk vast en gaf haar een hele vlugge kus op haar lippen en veegde meteen zijn mond af. Een applaus volgde. De priester pakte de kroon op.

De baron knielde.

"Ik, baron Karl Friedrich van Vetthoven, accepteer hierbij de kroon van Delisto en ik zweer plechtig dat ik het land zal leiden conform de grondwet en het volk zal leiden naar voorspoed en welvaart. Dat zweer ik bij Yasathar almachtig."

Langzaam liet de priester de kroon zakken op het hoofd van de baron.

"Sta op, koning Karl Friedrich van Delisto," zei de priester.

De koning stond op.

"Lang leve de koning," riep iemand uit de zaal.

"Hoera! Hoera! Hoera!" riep de hele zaal in koor.

De kersverse koning hief zijn handen.

"Roerige tijden," zei hij. "De priester verwoordde het juist. Ik zal mijn best doen om de zaak weer tot rust te krijgen. Terzijde gestaan door mijn lieve vrouw zal alles goed moeten komen."

Julia keek met een vuile blik, maar herstelde zich snel, omdat ze wist dat ze zich als koningin moest gedragen.

"We gaan mogelijk een nieuw tijdperk in, maar wat zal het ons brengen? Sommige mensen drijven nu handel met Elfen, onze voormalige vijanden. Is dat goed, of betalen we ooit een hoge prijs? Ik wil graag dat eerste geloven en dat we wellicht een mooie tijd ingaan van vrede, maar toch moeten we wel alert zijn. Alleen een dwaas vertrouwt zijn voormalige vijand blindelings. Toch de handreiking is gedaan en we